

pacstírták cernaszálón — avagy a semmi ágán

Őszikék — Vers különdíj

kétezer-tizennégy szeptember huszonhetedikén délben
megtaláltam a választ
józsef attila
és hralal úr
különös halálainak titkára
megvilágosodott ott
az ablakban billenőre állva
úgy hogy testem épp a holtpontra került
és ha a cernaszál nem tart meg már zuhanok
is lefele a harmadik emeletről le a betonra
mint hralal úr a kórház ablakán galambetetés közben
józsef attila meg harninchárom évesen a vonat alá
hralal úr kiröpült
másfél hónappal a nyolcvanharmadik születésapja előtt
irodalomtudósok és mindennemű életrajzírók
kétségbe vonják mindkét
halálnem véletlen és/vagy akaratlagos voltát
de ma én ott az ablakban
állva pont a holtponton
tisztán láttam mindkettejük szemében azt
a dilemmát
ami lejátszódott egy szempillantás alatt
merre lesz az elmozdulás és
úgy maradtam ott hogy ez végigfutott
valahonnan legmélyebbről indulva a gerincen átcikázva
a szembogár kellős közepében öltve testet
láttam mindketten ott fekszenek halálra zúzva
a kövezeten
/a patyolating fotója bemutatva a gát utca három alatt
a kórház-képen pedig hralal úr patyolatágya/
józsef attilát négyszer temették el
először szárszón a község régi temetőjében
ahol sírja fölött hamarosan viharverten nézett ki a megszürcült
Fakereszt
temetésén a falu népén túl mindössze
egy maroknyi barát és kolléga volt jelen
hralal urat már nem huncibálták halála után
mert őt a nyolcvankét év alatt
és nyilván én is zuhantam volna ha ott ülök a semmi ágán
ahol ők ültek
mikor dönteniük kellett volna
de nem tudtak dönteni mert
mindig egy adott helyzet egyetlen pillanata
az ami a vonat alá löki az embert vagy ki az ablakon
ha nem nyúlunk a cernaszál után
mert már pihenni akarunk megfáradtunk megtörettünk
és a nem cselekvés pedig nem lehet
véletlen és nem lehet elhatározás kérdése sem.

mitöbb előfordulhat az is hogy megkapaszkodnánk abban a cernaszálban
és mégis le- alá- mellézuhanunk
vagy a kövek és acélkerekek döntenek helyettünk

Tatabánya, 2015.

